

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť F. B., bytom P., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. K. P., P., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 15 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho oznámenia „o organizovaní vraždy“, ako aj jeho sťažnosti podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. januára 2003 doručené podanie F. B. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom P., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. K. P., P., označené ako „Sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd uvedených v Čl. 12, ods. 1, 2, 4, Čl. 15, práva na život, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia z dôvodu

nesprávneho úradného postupu v zmysle Čl. 46. ods. 3 Ústavy SR“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ napáda postup orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní jeho „oznámenia o organizovaní vraždy“ z 24. júna 1998, ako aj pri vybavovaní jeho sťažností odborom kontroly Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, resp. Úradom kontroly ministra vnútra Slovenskej republiky podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach. K porušeniu označených základných práv v týchto veciach malo podľa tvrdenia sťažovateľa dôjsť tiež postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky „v období od 24. 6. 1998 do 26. 6. 1999“. V závere svojej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že sa na ústavný súd obracia so sťažnosťou pre *„porušenie uvedených ústavných práv a nakoľko v tomto prípade bola spôsobená značná spoločenská a rodinná ujma s trvalými následkami celej mojej rodine žiadam o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 milión Sk a náhrady trov právneho zastupovania v sume á 44.334 Sk/3 úkony po á 14.650 Sk, 3x režijný paušál po á 128 Sk“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“) a s účinnosťou od 1. januára 2002] oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ako aj z priložených príloh bolo zrejmé, že k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v období jún 1998 – jún 1999. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd zobral do úvahy, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona) pre jej oneskorenosť.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 22. januára 2003, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2003